

Enge Mensen

Enge Mensen

Een doodschappenlijst

Robert Lindern

Elke gelijkenis met bestaande personen, organisaties of gebeurtenissen berust op louter toeval.

www.bravenewbooks.nl/robertlindern

Omslag: White Egret Images

ISBN: 9789464187564

Druk: bravenewbooks.nl

© Robert Lindern 2018, 2021

Levenshuid® Robert Lindern

Voor M

*Aan het begin van het millennium werd een lastige rebel
opgeruimd.*

De rest is verzinsel.

In naam van het volk

‘Dus, als ik u goed begrijp, u wilt hem weghebben?’ zei de Chef van de geheime dienst. De minister-president antwoordde niet meteen. Hij keek naar buiten naar de toeristen die aan de overkant van het water voorbij trokken. Weghebben, weghebben, dacht hij, daar heb je weer zo’n woord. Dan moet ik weer iets *doen*.

‘Eigenlijk’ zei de minister-president. ‘Eigenlijk, ik wou dat die man er gewoon mee ophield.’ De Chef van de geheime dienst keek hem doordringend aan. Althans, dat probeerde hij. De minister-president keek zelden of nooit iemand aan en het was altijd moeilijk om zijn blik te vangen.

‘Hoe bedoelt u?’ vroeg de geheim agent. De secretaris van de premier kuchte en zei: ‘De MP maakt zich zorgen over de problemen die die man maakt.’

‘Precies’ zei de premier. ‘Precies. Waarom doet die man dat. Het gaat toch allemaal goed, er is toch niets aan de hand? Zieken, dat is het, gewoon zieken en op die manier gaat ons land naar de bliksem. De mensen worden ontevreden en waarover? Ze hebben het nog nooit zo goed gehad, iedereen heeft werk, iedereen heeft geld, iedereen is gezond.’

‘Bedoelt u dat die man zijn mond moet houden?’ vroeg de Chef.

Dat zou het beste zijn, dacht de minister-president. Gewoon zijn mond houden, zwijgen, niets doen, en dan blijft alles bij het oude.

‘Moet die man zwijgen?’ herhaalde de Chef. Hij was de onsamenvangende gesprekken met de minister-president gewend. Het was altijd moeilijk te achterhalen wat de man wilde. Eigenlijk wilde hij niets. Hij wilde geen besluiten nemen en als er al een besluit genomen moest worden, dan schoof hij dat zo lang mogelijk voor zich uit. De Chef van de geheime dienst voelde zich deze keer wel heel ongemakkelijk. Het ging er nu niet om wat probleempjes weg te werken van een paar Afghaanse of Somalische oorlogsmisdadigers die aan een vluchtelingenstatus moesten worden geholpen om te laten zien dat het land de grenzen voor arme sloebers wijd openstelde. Het ging er niet om belastend materiaal te vinden – of te maken, als dat zo uitkwam - over lastpakken bij de ambtenarij of in de politiek. Deze keer leek de premier echt te suggereren dat er iemand tot zwijgen moest worden gebracht. En daaraan deed de Chef niet mee. Ook als de politiek er een bananenrepubliek van wilde maken, hij had zijn principes. Niet veel, maar genoeg. Maar hij wilde het de minister-president wel horen zeggen. Je kon op je klompen aanvoelen dat dat soort praatjes een eigen leven zou gaan leiden en de Chef wilde vastleggen dat hij het er niet mee eens was.

‘Vindt u dat die man moet ophouden?’ vroeg de Chef weer.

‘Ophouden’ zei de premier. Hij draaide zich van het raam weg en keek de Chef aan. Dat gebeurde niet vaak. ‘Ophouden zou wel het

beste zijn. Misschien kan iemand eens met het praten en hem vertellen dat het zo niet goed gaat.'

Barst, dacht de Chef, dit lijkt wel een gangster-film. 'You talk to the guy, maybe break a couple of bones.' Chicago aan de Noordzee.

'Het is een vrij land' zei de Chef – en iedereen in de kamer grijnsde onwillekeurig – 'We kunnen hem niet het zwijgen opleggen.'

'Hij maakt alles kapot' zei de premier. 'Alles. De mensen geloven ons niet meer. Waar heb ik dat aan verdiend? We doen alles voor ze en wat zijn ze: ondankbaar. Ze willen altijd meer, het is nooit goed. Waarom doet die man dat. Het gaat toch allemaal goed, er is toch niets aan de hand? Zieken, dat is het, gewoon zieken en op die manier gaat het land naar de bliksem. De mensen worden ontevreden en waarover? Ze hebben het nog nooit zo goed gehad, iedereen heeft werk, iedereen heeft geld, iedereen is gezond.'

Stik, dacht de Chef. Hij vervalt in herhalingen. Is hij aan het dementeren? Van sommige ministers had hij zoiets opgevangen, maar hij had gedacht dat het kwaadsprekerij was. Maar dit klonk toch aardig geschift.

'Meneer de minister-president' zei de Chef. 'Ik denk niet dat de dienst hier veel aan kan doen en'

'Maar die man is gevaarlijk!' onderbrak de premier. 'Hij gaat maar door en hij gaat maar door, hij is gevaarlijk, hij brengt de mensen in opstand. We moeten iets doen.' De premier schrok er zelf van. 'Doen' was niet een woord dat hij vaak gebruikte. Het was doorgaans beter om niets te doen, dan loste een probleem zich vanzelf op. Napoleon had dat ook al gezegd.

‘Meneer de minister-president’ zei de Chef. ‘Wilt u me zeggen in welke richting uw gedachten gaan? Ik kan hier helaas niet zo veel mee.’

‘U weet vast wel iets van die man’ zei de premier. ‘Ik hoor dat het een homo is.’

‘Dat is hij’ zei de Chef.

‘Nou en kunt u daar niks aan doen?’ vroeg de premier. ‘Komt zo’n man daar niet mee in de problemen, als dat bekend wordt?’

‘Dat weet iedereen’ zei de Chef. ‘En hij is daar open over, dus is er geen sprake van dat hij gechanteerd kan worden.’

‘Nee, nee’ haastte de premier zich. ‘Ik bedoel natuurlijk niet chantage. Ik bedoel: krijgt hij dan geen problemen.’

‘Hoe bedoelt u?’

Ach, laat maar zitten, dacht de minister-president. Je zou verwachten dat de kiezers een gezonde hekel hadden aan homo’s, maar kennelijk kon het de kiezers geen bal schelen. Al die jaren van emancipatie hadden dus effect gehad, net nu we het niet nodig hebben.

‘Zijn er geen geruchten dat hij met minderjarigen,’ vroeg de secretaris.

‘Geruchten zijn er altijd’ zei de Chef. ‘Maar daar kunnen we niet zoveel mee. In de dienst houden we ons liever bij de feiten.’

‘Het is allemaal zo negatief, wat die man zegt’ zeurde de premier.

‘Minister-president’ zei de geheim agent. ‘Het is niet eenvoudig om daar iets tegen te doen. Maar dat moeten we misschien ook niet willen. Eigenlijk kan hij vrij veel zeggen en ook voor ons, voor de

dienst in een democratische samenleving, is dat heel prettig. Want dat betekent veel minder werk dan wanneer we iedereen in de gaten moeten gaan houden omdat alles wordt verboden.'

'Ja maar, daar is de vrijheid van meningsuiting niet voor bedoeld' zei de premier. 'Onze lijsttrekker is pas op tv belachelijk gemaakt, dat kan toch niet in een democratie? De mensen verliezen hun respect voor de politiek en het gaat van kwaad tot erger.'

Een flauwe glimlach speelde om de lippen van de Chef van de veiligheidsdienst. De lijsttrekker was een arrogante kwast en de meeste kijkers hadden het programma met genoeg bekeken. Het afdrogen van een beroeps-politicus was nu eenmaal puur amusement voor de kiezers. En wie er niet tegen kon, moest zijn ijdele snuit maar in een andere trog steken. Als loyaal ambtenaar hield de Chef deze overwegingen voor zich. 'Betalen wij hieraan mee' vroeg de secretaris. 'Wij' stond voor het land. Het land was de regering, de rest waren de belastingbetalers.

'Waarom?' vroeg de Chef.

'Aan dat circus van die man' zei de secretaris.

'Ja' zei de premier ineens. 'Ja, hij ontvangt vast wel geld voor zijn zogenaamde campagne maar de vraag is, krijgt hij ook geld van de Russen of de Amerikanen. Dat moet u toch weten?'

'We hebben geen aanwijzingen in die richting' mompelde de Chef terwijl hij zich afvroeg of hij in het gezelschap van twee gekken was beland.

'Ik wil graag dat u uitzoekt wat we kunnen doen' besloot de premier.

‘Minister-president’ zei de secretaris. ‘Uw volgende afspraak. De heren wachten al.’

De Chef en de premier gaven elkaar de hand. De Chef vertrok. In de voorkamer zag hij bekende gezichten, de topmannen van De Groote Bank N.V.

De Groote Bank N.V., dacht de premier, misschien kunnen die iets doen. Niet waarschijnlijk. De voorzitter van de raad van commissarissen kwam praten over de commissariaten die men de premier wilde aanbieden als hij volgend jaar aan het eind van zijn termijn zou vertrekken. Ze komen altijd met zijn tweeën, dacht de premier. Dan hebben ze altijd een getuige. Een getuige. Als er geen getuige is, is er geen bewijs en is het niet gebeurd. Een getuige. Hij moest de Chef van de geheime dienst nog eens vragen waar je getuigen kon vinden die bewezen dat de Concurrent niet deugde.

‘Laat de bank maar binnen’ zei de premier. ‘En dit gesprek is privé.’

De secretaris leidde de twee bezoekers naar binnen en sloot de deur achter hen. De bankiers schudden de premier de hand.

‘Zo Karel’ zei de voorzitter. ‘Dus van hieruit wordt het land bestuurd. Leuk uitzicht.’

Niets doen

De Chef van de geheime dienst gooide zijn extra beveiligde tas op zijn tafel en liet zich op de bank vallen. Dit gaat niet goed, dacht hij. Hier wordt te slordig gedacht. We hebben maar één gek nodig die denkt dat hij een verzetsdaad pleegt en we krijgen groot gelazer. Hij dacht na over de mogelijkheden. Stel dat de Concurrent iets overkomt, dan breekt de hel los. Rellen, vechtpartijen, auto's en huizen in de fik en misschien nog veel meer. Er waren genoeg illegale wapens in omloop om de zaak uit de hand te laten lopen. De minister-president zou olie op het vuur gooien met zijn gemakker over het gevaar. De Chef pakte de interne, veilige telefoon en belde Rubert Zwart, de nummer drie van de dienst, met wie hij al jaren samenwerkte. 'Ruub' zei hij 'We hebben een probleem. Kun je even komen.' Een paar minuten later klopte Zwart op de deur. De Chef liet hem binnen. Hij drukte op een knop waarmee de deur werd vergrendeld. 'Is het zo'n probleem' zei Zwart.

'Ja Ruub, ga zitten. Borrel?'

'Ik wacht even' zei Zwart. 'Ik heb het gevoel dat ik straks wel een borrel kan gebruiken.'

‘Het gaat hierom’ zei de Chef. ‘Ik ben net bij de premier geweest. Ze zijn als de dood voor de Concurrent en ze willen dat wij hem stoppen.’ Zwart trok zijn linker wenkbrauw op. Een tic die hij had aangeleerd tijdens zijn detachering in Londen.

‘De minister-president ziet al aankomen dat ze de verkiezingen gaan verliezen. Hij heeft me verteld dat de kiezers worden misleid door deze demagoog en wij moeten daar een eind aan maken. Ik heb hem natuurlijk gezegd dat dat helemaal niet kan, maar de heren politici zijn steeds minder voor rede vatbaar. Het kan hen niet echt schelen wat de Concurrent zegt, maar als hij twintig, dertig zetels in de Tweede Kamer pakt, verliezen een heleboel belangrijke mensen hun baantjes. Het was het vreemdste gesprek dat ik ooit met de premier heb gehad.’

‘Maar als je hem hebt gezegd dat wij er niets aan kunnen doen, wat moeten we dan nog?’ zei Zwart.

‘Ruub’ zei de Chef. ‘Ik wil dat we de Concurrent in de gaten houden. Ik wil niet dat hem iets overkomt. Ik wil weten wie er zoal bedreigingen uit. Wat ik vanmiddag heb gehoord maakt me bang. Ik dacht nooit dat ik in dit land een minister-president zou horen suggereren dat er iemand ‘gestopt’ moet worden.’

‘Wat?’ zei Zwart. ‘Overdrijf je nu niet een beetje, Gijs?’

‘Nee’ zei de Chef. ‘Ze zijn als de dood voor hem, ze geven hem van alles de schuld, de premier is diep verongelijkt, net een klein kind en ze zijn hun gezond verstand kwijt. Ze denken werkelijk dat alles weer goedkomt als die man wordt gestopt. Je had hem moeten horen. De premier was bijna in tranen toen hij vertelde dat hij zoveel goeds

had gedaan en dat de kiezers allemaal ondankbaar waren. Ze zijn daar het contact met de werkelijkheid al aardig kwijtgeraakt. De premier vroeg me zelfs of we iets afwisten van dingen waarmee hij gechanteerd kon worden.'

'Hm' zei Zwart. 'De laatste keer dat er in Nederland iemand is 'gestopt', was geloof ik in 1962: op een stille, rechte, droge weg, mooie BMW, ervaren chauffeur, brugpijler, probleem opgelost. Willen ze zoiets? Dan graag zonder ons!'

'De premier zie ik er niet voor aan, maar er zijn lieden in zijn omgeving die geobsedeerd zijn door die Concurrent en die de realiteit uit het oog verliezen. Het probleem is dat ze zelf niet in de gaten hebben dat ze hierop aansturen. De Concurrent moet gewoon Weg. Dan wordt alles weer als vanouds en iedereen houdt zijn mond.'

'Al over gepraat met De Wit?' vroeg Zwart.

'Nee. Dat is niet helemaal zijn gebied' zei de Chef met een glimlach. 'Wat ik wil, is dat we informatie verzamelen over groepen en personen die de Concurrent bedreigen. Verder wil ik hem laten bewaken, op een afstand. Ons aanknopingspunt is dat we nagaan of hij door het buitenland wordt gefinancierd. Ons mandaat geeft ons die mogelijkheid. Die buitenlandse financiering is onzin, maar dan zijn we formeel gedekt.'

'Ik zal Witwassen een opdracht geven' zei Zwart. 'Al is het simpeler om de man zelf te vragen of hij geld van over de grens aanneemt.'

Chef De Bruijn knikte. 'Is het. En ik denk dat we een mooi antwoord van hem zouden krijgen. Maar je weet hoe die dingen lopen. Niet noodzakelijk om De Wit hierin te betrekken.'

De Wit, de tweede man van de dienst, was een 'parachutist', een externe benoeming die bij de dienst was neergezet om de politieke belangen van zijn partij te dienen. Hij had veel ervaring in het opbouwwerk. Hij zou het zeker ver brengen: op weg naar grootse zaken als minister. Hij had al voor elkaar gekregen dat de observatie van linksradicalen en milieuterroristen door de dienst op een laag pitje was gezet en hij probeerde voortdurend om het inlichtingenwerk rond de fundamentalistische moslims de nek om te draaien. De dienst moet zich exclusief richten op neo-nazis, zei hij altijd, want alleen van rechts komt het gevaar. Neo-nazis had de dienst goed in beeld. Alle clubs van enige omvang waren van onder tot boven geïnfiltrerd. Voor het overige waren neo-nazis onbehouden pooiers die er met de partijkas vandoor gingen of met de vrouw van de grote of kleine leider. Als De Wit er achter zou komen dat de dienst probeerde om de Concurrent zo goed en zo kwaad als dat ging te beschermen, zou hij er voor zorgen dat de bescherming zou worden opgeheven.

'Okay' zei Ruub Zwart. 'Maar aan persoonsbescherming kunnen we niet echt beginnen. We krijgen groot gedonder als we dat gaan doen.'

'Je hebt gelijk, we mogen dat niet zelf doen, maar we weten wel wie ons daar mee kan helpen. Het is meer mobiele observatie op afstand. Zolang die man er zelf niet om vraagt, krijgt hij van

niemand beveiliging. We hebben nog wel wat assets bij de linkse extremisten. Wat we weten is dat er in allerlei radicale linkse clubjes, ook van partijen in het parlement, openlijk wordt gedroomd over het 'omleggen' van de Concurrent. Die zielepoten zitten elkaar geweldig op te fokken. Die traditie hebben ze, en tot nu toe is het altijd bij woorden gebleven, maar er hoeft maar één gek met toegang tot een wapen op te staan en we hebben een politieke moord. Sinds we linksextremisten niet meer mogen volgen, kennen we alleen de algemene sfeer. We zitten in een paar groepjes maar we hebben geen mankracht en geen geld om ze van dichtbij te volgen. Als radikaal links zo slim is om wapens te vragen aan de extreme moslims of aan de drugsjongens, hebben we een groot probleem. Tot nu toe zijn er geen gevestigde verbindingen, alleen informele en terloopse contacten, maar vanuit de jihad-jongens zijn alle bondgenoten – tot Joodse atheïsten toe – acceptabel om onze democratie omver te gooien. En verder veel bidden, bidden dat er niets gebeurt.'

'Doe me maar die borrel' zei Zwart.

Geslaagd!

‘Ze hebben hem gepakt, ze hebben hem verdomme omgelegd. Waar was verdomme onze beveiliging. Waar waren ze..... ‘

‘Het is zoals het is. We hebben permanent twee man op afstand van hem gehouden, gewapend en wel, helemaal niet volgens de regels. Op het moment dat er een vent op hem afloopt, een pistool trekt en hem doodkalm executeert, zijn ze dertig meter bij hem vandaan. Ze trekken hun wapens, als ze hem recht op de Concurrent zien afgaan gaan, maar ze zijn te laat. De moordenaar loopt rustig weg. Ze hebben zich meteen gemeld, het alarm is doorgegeven aan de politie, ze hebben geobserveerd of er medeplichtigen meelopen. De moordenaar is gevolgd door een getuige en onze mensen zijn dicht achter die getuige aan, met de wapens schietklaar. En nu komt het. Als die dader naar een auto loopt, wordt hij opgewacht door een eenheid van de Speciale Opdrachten Dienst. Een man of tien, waarvan twee verkleed in politie-uniform. Onze jongens herkennen een paar van die gasten. Ze staan zo opgesteld dat die auto aan alle kanten is gedekt en het verkeer om de wagen heen wordt omgeleid. Die vent hoeft alleen maar in te stappen en weg te rijden, de ontsnapingsroute wordt voor hem vrijgehouden. Dan ziet die getuige

die twee namaak-agenten, rent er op af, wijst naar de moordenaar. Eerst gebeurt er niets. Er wordt gebeld. Onze mannen stoppen hun pistolen weg en lopen recht op de SOD af. Ze worden op hun beurt door een paar man van de Dienst herkend. Ze identificeren zich en wijzen op de moordenaar. Die is al ingestapt. Dan pas komt de SOD in actie. Ze nemen de wagen onder schot, de moordenaar stapt rustig uit, hij overhandigt zijn pistool. Na vijf minuten komt er een politiebusje en ze nemen hem mee. De SOD-ers hebben er geweldig de pest over in. Ze zijn woedend op onze mannen. En ze verdwijnen.'

Twintig jaar later

Een prachtige dag

De moordenaar huilde. Het was een stralende dag in het Gooi. De terrasjes waren druk bezet. Het beoordelingsseizoen was aangebroken. Eindelijk konden de dames onder de parasols zich weer overgeven aan wat ze het liefst deden. Ze bekeken en beoordeelden elkaar. Achter de muur bij de studio, buiten het zicht van de dames, lag de moordenaar op zijn zij. Hij huilde.

‘Niet doen, niet doen, alsjeblieft!’ smeekte Joop Zijvort.

Het was heerlijk om snijdende commentaren te bedenken over het foute jurkje van Loesje of de hangtieten van Liesbeth in dat veel te doorzichtige hemdje of de lippen van Vera die godzijdank weer te dik en te vet waren opgespoten. De Chinese corona-ellende van de twee voorgaande jaren was vergeten. De economie liep nog niet zo goed, maar daar gingen de mannen over en als die maar af en toe even aan hun gerief kwamen, hadden de dames de rest van de week hun handen vrij. De face-lifts, de siliconeimplants, de liters botox, het was goddelijk te zien hoe de buurvrouwen er opnieuw niet in waren geslaagd om er in dit vrolijke voorjaar jong en sexy uit te zien.

De eerste kogel had zijn knie verbrijzeld en verdoofd van de pijn en de angst probeerde Joop weg te kruipen. Zijn zonnebril en zijn baseball-cap waren op de grond gevallen. De schutter stond voor hem, maar hield zorgvuldig afstand. Zijvort had nog genoeg adrenaline in zich om te proberen haar onderuit te trekken. De schutter hield de Glock bewegingsloos op Zijvort gericht. Ze droeg ondanks de warmte een regenjas. Ze had lange zwarte haren tot op haar borsten, een spiegelende zonnebril en een lichte hoed. Het was een vrouw of misschien een verklede man. Joop probeerde op zijn ellebogen weg te kruipen, zijn spijkerbroek was doordrenkt van het bloed.

Het pistool bleef op zijn hoofd gericht. De schutter (m/v) haalde met haar linkerhand een kleine recorder uit haar schoudertas en drukte op een knop. 'Jij geen medelijden, wij geen medelijden' zei een elektronische stem. 'Jij bent veroordeeld, jullie hebben hem geen barmhartigheid getoond. Hij was onze...' de recorder stopte. 'Even geduld' zei de schutter. Ze keek naar de recorder om de storing te verhelpen. Zijvort probeerde op dat moment overeind te komen en graaide met zijn rechterarm naar het pistool. De schutter richtte kalm en drukte af. Joop's lichaam schokte. De tweede kogel had zijn hals getroffen. Hij wilde schreeuwen maar zijn stem werkte niet meer. 'Nee, nee' fluisterde hij. 'Je moet wel anderhalve meter afstand houden' zei de schutter. 'Ook al zijn we nu van dat corona-gedoe af. Social distancing, weet je wel.' Ze drukte op de knop en de stem begon opnieuw. 'Jij geen medelijden, wij geen medelijden. Jij bent veroordeeld, jullie hebben hem geen barmhartigheid getoond.'

Hij was onze leider, alles zou anders worden, alles en jullie...’ De recorder stopte. ‘Zo komen we d’r niet’ zei de schutter. Ze klikte de tekst iets terug en toen naar fast forward. ‘En jullie’ vervolgde de stem. ‘Jullie hebben hem vermoord omdat jullie bang waren voor je baantjes. Jij, Joop Zijvort, jij bent de eerste aan wie we het doodvonnis voltrekken. Over een minuut is het twintig jaar geleden dat je hem laf hebt doodgeschoten. Vier kogels. Jij krijgt er ook vier en dan volgt de rest. Met de groeten van de minderwaardige mensen. Minderwaardig.’

‘Nee, nee’ fluisterde Joop. ‘Nee, nee, niet doen. Ik heb niks gedaan.’ Hij poepte in zijn broek.

De vrouw was hem op straat tegemoetgelopen. Zijvort had niet echt op haar gelet. Een meter of vijf bij hem vandaan had ze ineens een pistool getrokken en met de loop tegen zijn voorhoofd had zij hem in de richting van de parking geduwd. Op de parkeerplaats bij de studio’s stonden de nieuwste bolides en aanschurende electro-modellen. Ze glansden in de zon. Het was een stralende dag voor nog meer hersenloos amusement. Bij de ingang van een van de gebouwen kwam juist een Bekende Nederlander aan, Karel Deurloos, de presentator van een talk-show. Hij zou het zich nooit vergeven dat hij de executie van Joop niet had gezien. Hij poseerde juist voor de selfies van een paar bewonderaars uit de provincie die zich zo dicht mogelijk tegen hem aandrukten. Daardoor miste hij een geweldige *scoop*. Een minuut eerder en hij had misschien terwijl hij uit zijn Ferrari (slecht voor het klimaat, maar wat een wijventrekker) stapte, Joop op de grond zien liggen en de schutter